

*„Vybrala jsem si Prahu,
protože se mi Česká
republika zdála být
nejexotičtější
z nabídnutých destinací.”*

PŘÍBĚH ANIČKY
FRANCOUZKY ŽIJÍCÍ V ČESKU

Ahoj,

jmenuji se Anička a pocházím z Francie. Do České republiky jsem se poprvé dostala v rámci programu Erasmus. Po skončení školy jsem se s přítelem vydala na cesty a kočovali jsme ve staré dodávce. Česko i jeho obyvatele jsem si zamilovala pro jejich vlastnosti, které Francouzům schází. Bohužel ale začínám vnímat i jejich nedostatky, už nevidím vše tak růžově. Ve volném čase ráda zpívám a učím se cizí jazyky. A momentálně ve svém životě přemýšlím, jaká cizí země mě vyláká z Čech.

Česká exotika

Pocházím ze severozápadní Francie, v roce 2005 jsem v rámci programu Erasmus dostala příležitost studovat rok v zahraničí. Ačkoliv jsem studovala angličtinu a španělštinu, vybrala jsem si Prahu, protože se mi Česká republika zdála být nejexotičtější z nabídnutých destinací. Zároveň jsem si říkala, že když do Prahy nepojedu na Erasmus, je možné, že tam nikdy nepojedu jen tak. Věřím, že kouzlo míst záleží na lidech, které tam člověk zrovna potká. Já jsem se náhodou seznámila s partou, která mi od začátku neuvěřitelně sedla. Z mého původního jména Anaïs mě hned přejmenovali na Aničku a proto si toho jména tak vážím – pro mě je spojené s obdobím obrovské pozitivní energie, poznáním místa, zvyků, jazyka... A taky je spojené s těmi lidmi, mezi kterými jsem od prvního dne měla pocit sounáležitosti. Skrze ně jsem se do této země zamilovala – i do jednoho z jejích obyvatel.

Kočovní život

Od té doby jsem napojená na Českou republiku, i když tady nežiju celou dobu. Musela jsem nejdříve dostudovat v Paříži. A pak s tehdejším českým přítelem jsme se v roce 2010 rozhodli vyzkoušet trochu jiný způsob života, a tak jsme dva roky žili ve staré dodávce. Neměli jsme přesný cíl, jen sen, že za rok dojedeme do Arménie. Nakonec to byly dva roky a dojeli jsme "jen" do Bulharska. A zpět. Itinerář jsme taky neměli, nechali jsme se inspirovat počasím, setkáními, poruchami auta, potřebou něco si vydělat, cestou... Takhle jsme poznali jih Francie, Španělsko, Portugalsko, Slovinsko, Bosnu a Hercegovinu, Chorvatsko, Černou Horu, Bulharsko.

Bylo to hodně intenzivní a inspirativní období, které mě naučilo věci na celý život. Uvědomila jsem si, jak málo člověk potřebuje, aby byl šťastný, a také to, jak je vlastnictví vlastně zavazující. Bylo taky zajímavé si všimnout, jak v moderní, evropské společnosti je jednoduché najít některé nepotřebné věci – třeba připojení k internetu. Zatímco opravdu nezbytné věci se občas těžko hledají – třeba přístup k pitné vodě nebo veřejný záchod ve městě. Ačkoliv se takový "výlet" může zdát idylický, pro mě ten život byl chvílemi spíš boj proti společnosti. Nic náročného jsme nechtěli. Chtěli jsme jen poklidně žít v našem domečku 6 metrů čtverečních velkém, na kolech a jednou za čas si moct sušit prádlo na slunci. Ale občas se to někomu – autoritám, ale i normálnímu občanovi – nelíbilo, a tak jsme museli popojet dál. Zažít takhle na vlastní kůži pocit viditelné menšiny bylo občas únavné, protože jsme nikdy nebyli nenápadní. Tato osobní zkušenost mě naučila velké toleranci, pochopení pro jinakost. Ale samozřejmě nebylo vždy jen všechno černé. Musím dodat, že jsme také zažili skvělá náhodná setkání s lidmi, kteří byli z našeho kočovnictví nadšení. Někteří nám i darovali třeba domácí pochoutky nebo kytky anebo nám nabídli teplou sprchu!

Láska k Česku

Protože pocházím ze západní Evropy, musím často odpovídat na otázku, proč nechci raději žít ve Francii. Lidi mají nejspíš na mysli to, že jsou ve Francii vyšší mzdy a tudíž lepší život, a já se vždycky trochu stydím za svůj poučující tón, když odpovídám, že peníze přece nejsou všechno. A přitom je to pravda! A to, čeho si na České republice a u Čechů vážím, jsou naopak věci nehmotného charakteru. Mám ráda, jak si hodně Čechů dokáže užívat přírodu, jak jí umí respektovat, a jak v ní jednoduchými způsoby tráví čas – procházka, oheň a špekáčky, koupačka, v zimě běžky... Prostě česká pohodička! Zrovna tohle je ve Francii málokde realizovatelné, protože lesy bývají soukromé, stezky tam moc nejsou (neexistuje Klub francouzských turistů!). Obecně prostě Francouzi nemají takový spontánní přístup k přírodě. A dál se mi na Česku líbí, že po celé zemi se dá jezdit hromadnou dopravou. Pro mě je to luxus nemuset vlastnit a řídit auto. Bohužel si myslím, že si většina Čechů neuvědomuje, jak je tato dopravní síť skvělá. A nevidí v ní tu ekologickou, ekonomickou a zdravotní výhodu jako já a každý si chce pořídit vlastní vůz. Přitom jediný způsob, jak podpořit hromadnou dopravu, aby dál fungovala, je jezdit s ní!

Společnost se mění

Obecně si všímám, jak se česká společnost mění. Dřív jsem si chválila její materiální skromnost, ale časem i zbohatnutím společnosti si uvědomuju, že se i tohle mění. Za ta léta, co se pohybuji v české společnosti, jsem se stala víc kritickou vůči ní. Už ji nevidím tak růžově. Vážím si u Čechů, jak umí respektovat soukromí druhého, jak si oproti Francouzům drží trochu odstup, ale má to i svoji odvrácenou stranu – lhostejnost, nezájem o tom, jak se druhý cítí... Tady když někdo omdlívá v tramvaji, všichni odvrátí oči! Byla jsem taky svědkem několika situací otevřeného rasismu, které mě nechaly úplně roztrpčenou. Nadávání u piva mě taky rozčiluje a mám občas pocit, že se to naříkání netýká jen politiky. Tady si lidé prostě rádi pasivně stěžují i na své životy, místo toho, aby se pokusili něco změnit. A pak také některé společenské zvyky, na které jsem si prostě nedokázala zvyknout. Například nesení mého batohu mužem, držení dveří, zaplacení v restauraci za ženu apod. Nejsem zvyklá na to, aby se pro mě některé věci dělaly jen proto, že jsem žena. Moc nerozumím, proč bych to měla brát jako znak úcty. Kdybych já to dělala pro muže, on by se cítil trapně. Nemám problém si nechat pomoci, ale mám trochu pragmatictější přístup a žádám o pomoc jen, když něco nemůžu nebo neumím. Obecně vnímám v Česku silnější rozdělení rolí podle genderu než ve Francii. Nebojuju za práva všech žen, jen bych chtěla, aby ke mně lidé přistupovali podle toho jaká jsem já jako jedinec, který má svoje osobní zájmy a schopnosti, a ne podle pohlaví.

Toulavé boty

Doted' mám v sobě minimalistické sklony, které jsem si osvojila cestováním (nekumuluju věci a nenakupuju, dokud něco opravdu nepotřebuju, co nejmíň plýtvám...). Od roku 2012 žiju usedlým životem v Praze. Pracuju jako překladatelka na volné noze. Ve svém volném čase se ráda učím další cizí jazyky a zpívám gruzínskou polyfonii v pražském souboru HAERI.

Tady si nás můžeš poslechnout:

<https://www.youtube.com/channel/UCFjR2w4UaW2W1CJqsflonBg>

A sledovat na Facebooku: <https://cs-cz.facebook.com/SborHaeri>

Na druhou stranu vnímám, že se v současnosti nacházím na takovém životním rozcestí. Ačkoliv jsem si dlouho myslela, že Česko je moje zaslíbená země, můj domov, teď zjišťuju, že bez kotvy, bez toho pevného bodu, který pro mě tvořil partnerský vztah, se mi vrací moje přirozená vlastnost – přitahuje mě cizina. I když zatím ještě netuším, kam mě moje toulavé boty zavedou.